

Nr 96

Av herr **Wikberg**, angående vissa preskriptionsbestämmelser i vattenlagen.

(Lika lydande med motion nr 135 i Andra kammaren)

I 2 kap. 24 § första stycket vattenlagen stadgas:

Där genom byggnad, vilken verkställts i enlighet med beslut, som i 22 § sägs, eller genom hushållningen med vattnet i överensstämmelse med reglerna i sådant beslut vållas skada eller intrång, som vid beslutets meddelande icke av vattendomstolen förutsetts, må utan hinder av bestämmelsen i 22 § den, som lider skadan eller intrånget, framställa anspråk å ersättning enligt reglerna i 9 kap.; dock skall sådant anspråk för att kunna upptagas till prövning anmälas hos vattendomstolen inom fem år eller den längre tid, högst tolv år, som vattendomstolen i beslut må hava föreskrivit, räknat från utgången av den för byggnadens fullbordande i beslutet eller ock sedermera i anledning av sökt anstånd bestämda tiden.

Innebörden av detta stadgande torde allmänt uppfattas vara att skadelidande har möjlighet att inom högst en tolvårsperiod efter byggnadens färdigställande göra anmälan om uppståndsna skador och att det inte har någon betydelse vid vilken tidpunkt inom perioden anmälan göres. Emellertid har i kommentarer till vattenlagen gjorts gällande, att den allmänna regeln om tioårig fordringspreskription skulle ta över regeln i 2:24 vattenlagen, så att ersättningsanspråk skulle preskriberas tio år efter det att skadan uppkom, om inte preskriptionen avbrutits. Är detta rätta innebörden av lagrummet, måste en föreskrift om 12-årig anmälningstid för oförutsedd skada verka vilseledande för många sakägare. Med hänsyn till sakägarnas ställning kan en sådan utformning av lagstiftningen inte anses tillfredsställande.

I fråga om vattentäkter finnes i 2 kap. 51 § vattenlagen motsvarighet till stadgandet i 2:24. Beträffande vattentäkt kan emellertid tiden för anmälan om oförutsedd skada variera mellan 5 och 20 år, räknat från byggnadstidens utgång. Vad nyss sagts om det vilseledande i avfattningen av 2:24 framträder självfallet ännu klarare beträffande vattentäkterna.

Även i 7 och 8 kap. vattenlagen, som handlar om torrläggning och om avloppsvatten, finns bestämmelser om anmälan av oförutsedd skada, vilka är avfattade i likhet med 2:24.

Om reglerna i 2:24 och övriga här åsyftade lagrum skulle anses utesluta tillämpning av regeln om tioårig preskription, måste det likväl anses otillfredsställande att lagrummen inte ger ett klart uttryck för gällande rätt och de möjligheter en sakägare har att få ersättning för lidna skador. Det är

angeläget, att de här angivna oklarheterna med nuvarande lydelse av dessa föreskrifter undanröjes.

Under åberopande av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om att de lagrum i vattenlagen, som innefattar bestämmelser om oförutsedd skada, ändras så att klart uttryck ges för att regeln om tioårig preskription icke gäller.

Stockholm den 20 januari 1966

Axel Wikberg

Nr 97

Av herr Arvidson m.fl., om statsbidrag till hushållningssällskapen för klövvård och hovvård.

(Lika lydande med motion nr 140 i Andra kammaren)

Stockholm den 20 januari 1966

John-Arvid Arvidson

Gustaf Elofsson

Johan Ahlsten
